

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 1 kwietnia 2015 r. – SIA „Private Equity Insurance Group”/AS „Swedbank”**

(Sprawa C-156/15)

(2015/C 198/32)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Private Equity Insurance Group”

Strona pozwana: AS „Swedbank”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 dyrektywy 2002/47/WE⁽¹⁾, dotyczący wykonania zabezpieczenia finansowego, rozpatrywany w świetle motywów 1 i 4 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie wyłącznie do rachunków wykorzystywanych w systemach rozrachunku papierów wartościowych, czy też w ten sposób, że ma on zastosowanie również do jakiegokolwiek rachunku założonego w banku, w tym do rachunku bieżącego, który nie jest używany do rozrachunku papierów wartościowych?
- 2) Czy art. 8 i 3 dyrektywy 2002/47/WE, rozpatrywane w świetle jej motywów 3 i 5, należy interpretować w ten sposób, że celem dyrektywy jest zapewnienie instytucjom kredytowym szczególnie korzystnego pierwszeństwa w przypadku niewypłacalności ich klientów, zwłaszcza w stosunku do innych wierzycieli tych klientów, takich jak pracownicy – w odniesieniu do ich wierzytelności związanych z wynagrodzeniem za pracę, państwo – w odniesieniu do jego wierzytelności podatkowych oraz wierzyciele mający zabezpieczenie rzeczowe korzystające z rękojmi wiary publicznej wynikającej z wpisu do rejestru publicznego?
- 3) Czy art. 1 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2002/47/WE należy uważać za środek harmonizacji minimalnej czy pełnej, a zatem czy przepis ten powinien być interpretowany w ten sposób, że pozwala on państwom członkowskim na rozszerzenie tego przepisu na podmioty, które są wyraźnie wyłączone z zakresu zastosowania dyrektywy?
- 4) Czy art. 1 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2002/47/WE jest przepisem bezpośrednio stosowanym?
- 5) Na wypadek gdyby cel i zakres dyrektywy 2002/47/WE okazały się węższe niż cel i zakres ustawy krajowej, której przyjęcie było formalnie uzasadnione obowiązkiem transpozycji dyrektywy – czy możliwe jest posłużenie się wykładnią dyrektywy w celu stwierdzenia nieważności klauzuli dotyczącej zabezpieczenia finansowego w formie gwarancji opartej na prawie krajowym, takiej jak ta, której dotyczy spór w postępowaniu głównym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych (Dz.U. L 168, s. 43).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 28 stycznia 2015 r. w sprawie T-341/12,
Evonik Degussa/Komisja Europejska, wniesione w dniu 8 kwietnia 2015 r. przez Evonik Degussa
GmbH**

(Sprawa C-162/15 P)

(2015/C 198/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Evonik Degussa GmbH (pełnomocnicy: adwokaci C. Steinle i C. von Köckritz, A. Richter)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 28 stycznia 2015 r. w sprawie T-341/12, Evonik Degussa/ Komisja Europejska;
2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. w przedmiocie oddalenia złożonego przez spółkę Evonik Degussa wniosku o zachowanie poufności danych w sprawie COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE oraz
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w postępowaniu przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi łącznie trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd dokonał błędnej interpretacji art. 8 decyzji 2011/695/UE przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji⁽¹⁾ i błędnie nie stwierdził naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia oraz błędu w ocenie urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w odniesieniu do decyzji w przedmiocie publikacji spornych informacji. Usiłowanie Sądu „wpisania” stwierdzeń pracowników Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji pochodzących z korespondencji z wnoszącą odwołanie do decyzji urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jest sprzeczne nie tylko z jasnym brzmieniem decyzji owego urzędnika, w związku z czym stanowi oczywiste przeinaczenie treści zaskarżonej decyzji, lecz doprowadziło ponadto do ograniczenia prawa wnoszącej odwołanie do skutecznej ochrony prawnej.

Zarzut drugi: Sąd dopuścił się błędów przy interpretacji art. 339 TFUE i art. 30 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾. Nieprawidłowo przyjął, że sporne informacje pochodzące z oświadczeń złożonych w ramach współpracy nie są objęte ochroną tajemnicy zawodowej i ich publikacja na podstawie art. 30 rozporządzenia 1/2003 pozostaje w zakresie uznania Komisji. Publikacja dosłownych wyciągów z oświadczeń złożonych w ramach współpracy w decyzji Komisji stanowi częściowe ujawnienie owych oświadczeń, co jest niedopuszczalne na podstawie pkt 32 i nast. komunikatu w sprawie współpracy 2002 i na podstawie pkt 40 komunikatu w sprawie współpracy 2006. Ponadto Sąd dokonał błędnej oceny znaczenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001⁽³⁾ i wydanego w jego kontekście orzecznictwa Trybunału w odniesieniu do publikacji fragmentów decyzji Komisji.

Zarzut trzeci: Sąd dopuścił się błędu przy ocenie zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Błędnie przyjął on w wyroku, że brak jest naruszenia uzasadnionych oczekiwań wnoszącej odwołanie w wyniku zamierzonej, ponownej publikacji decyzji w rozszerzonej wersji. Postępowanie w sprawie kartelu prowadzone przez Komisję przeciwko wnoszącej odwołanie zostało zamknięte wraz z publikacją niepoufnej wersji decyzji w roku 2007. Publikacja rozszerzonej wersji niepoufnej po zakończeniu owego postępowania jest niedopuszczalna.

⁽¹⁾ Dz.U. L 275, s. 29.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu, Dz.U. L 1, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 145, s. 43.